

[Arbejdsministeren]

med de resterende dele af udvalgets kommissorium. Heri lå, at der heller ikke var grund til at arbejde videre med lovforslaget, hvad folketinget da heller ikke gjorde dengang.

Jeg er enig i denne vurdering og må derfor på regeringens vegne afvise dette lovforslag.

Bakholt (S):

Som det allerede er sagt, har dette lovforslag været til behandling efterhånden nogle gange, og vi har sagt ved tidligere lejligheder, at der ligger et reelt problem bag ved det, som danner grundlag for lovforslagets fremsættelse.

Der har også været nedsat et udvalg til at kigge på det, og vi har fået en delbetænkning, men når vi i socialdemokratiet er betænkelige ved det indgreb, som foreslås her, er det, fordi man også skal se det under en anden synsvinkel.

Vi har set borgerlige partier ved adskillige lejligheder prøve at gribe ind i organisationsfriheden ved at begrænse, at organisationer på lønmodtagersiden anvender de midler, de har, til det, de ønsker at gøre. Vi har hørt den nuværende justitsminister på det konservative folkepartis landsmøde her i efteråret sige, at han ikke kunne lide de annoncer, som fagbevægelsen indrykkede mod det såkaldte dagpengeforlig, og at det nok burde forbydes.

Vi er alvorligt bange for, at hvis man vedtager sådan noget som det her, kan det inspirere en borgerlig regering og et borgerligt flertal til at foretage indgreb over for lønmodtagernes organisationer, og det ønsker vi ikke. Man skal som bekendt ikke række fanden en lillefinger, for så snubber han som regel hele hånden.

Men vi kan angribe problemet fra en anden side og sige, at hvor det drejer sig om livsvigtige områder – hvis vi kan få dem klart defineret – bør der foretages en tjenestemandsansættelse, således at vi undgår, at livsvigtige områder bliver ramt af en konflikt, hvilket jo er baggrunden for SFs lovforslag. Derfor vil vi foreslå, at det er det, vi overvejer, i stedet for at gribe ind i retten til at organisere sig, som man egentlig foreslår her.

Connie Hedegaard (KF):

Da dette lovforslag sidst var til behandling her i folketinget den 3. april 1979, gav vores daværende ordfører, den nuværende finansminister, udtryk for, at vi fandt dette spørgsmål problematisk, og at vi derfor fandt det rigtigst at afvente det udvalgsarbejde, som nu siden er afsluttet, og hvis konklusioner arbejdsministeren netop har gengivet.

Det konservative folkeparti kan helt til slutte sig ministerens opfattelse af disse konklusioner og dermed også støtte ministerens argumentation for at gå imod det foreliggende lovforslag.

I øvrigt synes vi, det er bemærkelsesværdigt, at netop dette udvalgsarbejde overhovedet ikke synes at have sat sig spor i SFs lovforslag sammenlignet med sidste fremsættelse, og det på trods af, at SFs ordfører, hr. Ole Henriksen, dengang gjorde opmærksom på, at man i 1979 genfremsatte forslaget specielt med henblik på at få sat lidt skub i dette udvalgsarbejde.

Det forekommer også iøjnefaldende, at selv om SFs ordfører under behandlingen i 1979 gav udtryk for, at en gennemførelse af dette lovforslag også ville betyde, at LO ikke som hovedorganisation skal kunne varsle konflikt over for de offentlige og koncessionerede virksomheder, så retter det foreliggende forslag sig fortsat kun mod arbejdsgiversiden. Ikke mindst i betragtning af, at hr. Ole Henriksen dengang erkendte, at lønmodtagernes underorganisationer naturligvis fortsat skulle have ret til at varsle konflikter, mener vi, at der vil være tale om diskrimination, hvis man gennemfører en lov, som direkte forbyder de offentligt ejede og de koncessionerede virksomheder at organisere sig. Også disse virksomheder kan faktisk have stort udbytte af at være fagligt organiseret. Ikke mindst af principielle grunde, og her naturligvis først og fremmest hensynet til organisationsfriheden, kan vi ikke gå med til at forbyde adgangen til et sådant engagement.

I øvrigt har vi svært ved at forstå, at SF ikke også selv er betænkelig ved en sådan lovgivnings principielle konsekvenser også for de offentligt ansattes organisationsfrihed. Men også her råder den SFske inkonsekvens. Nogle arbejdsgivere må ikke organisere sig, nogle lønmodtagere er skruibrækkere, hvis de ikke gør det.

For det konservative folkeparti betyder organisationsfrihed netop frihed for den en-